

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/17/2012
Identifikačné číslo spisu:	5709210419
Dátum vydania rozhodnutia:	19.06.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:5709210419.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek senátu JUDr. Ivany Izakovičovej a Ľubomíry Kúdelovej, v právnej veci žalobcu: Vivid Advisory, s. r. o., so sídlom Ulica 29. augusta 32/B, 811 09 Bratislava, IČO: 44 362 901, zastúpeného Vivid Legal, s. r. o., so sídlom Plynárenská 7/A, 821 09 Bratislava, IČO: 36 807 915, proti žalovanému: Poľnonákup TURIEC, a. s., so sídlom Robotnícka 2, 036 80 Martin, IČO: 31 562 353, zastúpeného právnou zástupkyňou JUDr. Ivetou Ďurčatovou, advokátkou, so sídlom Kollárova 35, 036 01 Martin, v konaní o určenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia žalovaného konaného dňa 17.6.2009, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 8. februára 2012 č. k. 13Cob 248/2011-452, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie z a m i e t a .

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia dovolacieho konania vo výške 159,16 Eur na účet právneho zástupcu žalobcu.

Odôvodnenie

Okresný súd v Martine rozsudkom zo dňa 13. 04. 2011 č. k. 15Cb 169/2009-329 určil, že uznesenia riadneho valného zhromaždenia žalovaného, konaného dňa 17. 06. 2009, prijaté v rámci bodu č. 5, 6, 7, 8, 9 programu, ktorým riadne valné zhromaždenie žalovaného schválilo riadnu individuálnu účtovnú závierku žalovaného za rok 2008 a vysporiadanie hospodárskeho výsledku žalovaného za rok 2008, ktorým schválilo audítora na overenie riadnej individuálnej účtovnej závierky žalovaného za rok 2009, ktorým odvolalo z funkcie člena predstavenstva žalovaného Elfrídu Michalcovú, Jána Hupku st., Ing. Máriu Melúchovú, ktorým zvolilo do funkcie člena predstavenstva žalovaného Elfrídu Michalcovú, Jána Hupku st., Ing. Máriu Melúchovú, ktorým odvolalo z funkcie člena dozornej rady žalovaného H. J., Ing. W. J., D. U. ml., ktorým zvolilo do funkcie člena dozornej rady žalovaného H. J., Ing. W. J., D. U. ml., ktorým menovalo do funkcie člena výboru pre audit žalovaného Ing. M. E., Ing. W. J., H. J., sú neplatné.

Konanie v časti, v ktorej sa domáhal žalobca neplatnosti uznesení riadneho valného zhromaždenia žalovaného, konaného dňa 17. 06. 2009, prijatých v rámci bodu č. 2 programu valného zhromaždenia

žalovaného, ktorým riadne valné zhromaždenie žalovaného zvolilo za zapisovateľku riadneho valného zhromaždenia žalovaného C. B., skrutátorov riadneho valného zhromaždenia žalovaného Ing. U. C. a Z. E., overovateľov zápisnice z riadneho valného zhromaždenia žalovaného D. U. st. a Ing. E. T., ako aj uznesenia riadneho valného zhromaždenia žalovaného, konaného dňa 17. 06. 2009, prijatého v rámci bodu č. 3 programu riadneho valného zhromaždenia žalovaného, ktorým riadne valné zhromaždenie žalovaného schválilo plán činnosti žalovaného na rok 2009, súd prvého stupňa zastavil.

Ďalej uložil povinnosť žalovanému nahradiť trovy konania žalobcovi vo výške 2 467,07 Eur a trovy konania štátu vo výške 7,97 Eur.

Výkonaným dokazovaním mal súd prvého stupňa za preukázané, že žalobca bol akcionárom žalovaného k rozhodujúcemu dňu, ktorý bol určený na pozvánke valného zhromaždenia na deň 12. 06. 2009, podal žalobu v trojmesačnej hmotno-právnej lehote prostredníctvom faxovej správy dňa 16. 09. 2009, ktorá bola doplnená v súlade s ust. § 42 ods. 1 O. s. p. v lehote do troch dní písomne podanou žalobou, taktiež bola splnená podmienka podania protestu do zápisnice proti uzneseniu pod bodom č. 5, ktorým riadne valného zhromaždenie schválilo riadnu individuálnu účtovnú závierku spoločnosti a vyrovnanie hospodárskeho výsledku za rok 2008. Ďalej v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že Stanovy žalovaného v čl. X bod 3 (č. 1. 60 spisu) určujú, že funkčné obdobie členov predstavenstva je štyri roky s tým, že sa končí až voľbou nových členov predstavenstva. Táto úprava podľa názoru súdu je v rozpore s kogentným ust. § 194 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého funkčné obdobie členov predstavenstva nesmie presiahnuť päť rokov, a to z dôvodu, že umožňuje, aby funkčné obdobie členov predstavenstva presiahlo dĺžku piatich rokov. Tretia veta ust. čl. X bod 3 stanov žalovaného, podľa ktorej sa funkčné obdobie členov predstavenstva končí až voľbou nových členov predstavenstva, je neplatná pre rozpor s ust. § 194 ods. 1 Obchodného zákonníka podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Podľa názoru súdu prvého stupňa je preto potrebné funkčné obdobie členov predstavenstva žalovaného určiť výlučne podľa druhej vety čl. X bod 3 stanov žalovaného, ktorá v súlade s kogentným ust. § 194 ods. 1 Obchodného zákonníka určuje, že funkčné obdobie členov predstavenstva žalovaného je štyri roky. Na riadnom valnom zhromaždení, ktoré sa konalo dňa 26. 04. 2005 boli zvolení noví členovia predstavenstva Elfrída Michalcová, Ján Hupka st., Ing. Mária Melúchová, a preto funkcia členov predstavenstva žalovaného zanikla 26. 04. 2009. Súd mal za to, že pri prijímaní uznesenia valného zhromaždenia pod bodom č. 5 programu došlo k formálnemu procedurálnemu nedostatku pri zvolávaní valného zhromaždenia, nakoľko valné zhromaždenie bolo zvolané a následne realizované osobami, ktoré na to neboli oprávnené zo zákona. Zvolávanie valného zhromaždenia zverejnením oznámenia o konaní valného zhromaždenia je preto v rozpore s § 184 ods. 2 Obchodného zákonníka, ako aj v rozpore s článkom VII bod 7 stanov žalovaného.

Súd prvého stupňa mal ďalej za to, že časť stanov, upravená v čl. XI. bod 6 posledná veta, ktorá určila ukončenie funkčného obdobia členov dozornej rady voľbou nových členov dozornej rady, je v rozpore s kogentnou úpravou § 200 ods. 2 prvá veta ObZ, pretože umožňuje predĺženie funkčného obdobia aj na dobu dlhšiu ako päť rokov, pokiaľ nedôjde k zvoleniu nového člena predstavenstva. Z tohto dôvodu potom platí len čiastočné znenie stanov v čl. XI. bod 6, a to, že funkčné obdobie členov dozornej rady je štyri roky. Funkcia členov dozornej rady podľa názoru súdu zanikla dňom 26. 04. 2009 tak, ako v prípade členov predstavenstva.

Ďalej v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalovaný bol povinný zverejniť v lehote najmenej 30 dní pred dňom konania valného zhromaždenia hlavné údaje z účtovnej závierky v zmysle ust. § 192 ods. 1 ObZ v spojení s článkom VII bod 7 stanov žalovaného. Tieto povinnosti si žalovaný splnil v oznámení o konaní valného zhromaždenia, zverejnené v Hospodárskych novinách dňa 11. 05. 2009, teda periodiku s celoštátnou pôsobnosťou. V zmysle čl. VII bod 7 posledná veta stanov je predstavenstvo žalovaného povinné zverejniť miesto a čas, kde bude možné nahliadnuť do materiálov, ktoré budú predmetom rokovania valného zhromaždenia. Z oznámenia o konaní valného zhromaždenia vyplynulo, že žalobca bol upozornený, že môže nahliadnuť do účtovnej závierky v sídle spoločnosti, avšak absentuje tu čas, kedy to bolo možné vykonať. Uvedené, podľa súdu prvého stupňa, je preto v rozpore s právom žalobcu na informácie, ktoré vyplýva žalobcovi z ust. § 192 ods. 1 ObZ v spojení s čl. VII bod 7 posledná veta stanov žalovaného.

Podľa čl. XI bod 4 stanov žalovaného dozorná rada je povinná preskúmať ročnú účtovnú závierku a návrh na rozdelenie zisku a podať o výsledku preskúmania správu valnému zhromaždeniu. Správa dozornej rady k ročnej účtovnej závierke a správe audítora za rok 2008 bola vypracovaná Petrom Schniererom dňa 09. 06. 2009. Predložená správa - vyjadrenie, nie je relevantné, nakoľko nebolo vykonané dozornou radou ako kolektívnym orgánom.

Žalovaný napriek tomu, že výkon činnosti výboru pre audit dozornej rade nezveril, menoval členov výboru pre audit až na valnom zhromaždení, ktoré sa konalo 17. 06. 2009. Audítora, ktorý overil riadnu individuálnu účtovnú závierku žalovaného k 31. 12. 2008, bol valným zhromaždením žalovaného schválený v rozpore s ust. § 19 ods. 2 zákona o účtovníctve, ktoré vyžaduje, aby návrh na schválenie audítora predstavenstvo valnému zhromaždeniu predložilo na základe odporúčania výboru pre audit, resp. dozornej rady, ak táto vykonáva činnosť výboru pre audit. Súd mal za to, že uznesenie, ktoré bolo prijaté v rámci bodu 5 riadneho valného zhromaždenia, je v rozpore aj s ust. § 19 ods. 1 a 2 a ust. § 19a) ods. 3 zákona o účtovníctve. Na schválenie riadneho valného zhromaždenia predložil dokument, ktorý neobsahuje žiadnu zo všeobecných náležitostí účtovnej závierky, vyžadovaných ust. zákona o účtovníctve. Riadnu individuálnu účtovnú závierku žalovaného preto nie je možné považovať za zostavenú a účtovníctvo žalovaného za úplné. Žalovaný nezabezpečil riadne overenie účtovnej závierky audítorm, nakoľko účtovnú závierku žalovaného k 31. 12. 2008 overil audítora, ktorý bol schválený v rozpore s ustanoveniami zákona o účtovníctve. Porušením uvedených ustanovení zákona, stanov žalovaného došlo k obmedzeniu práva žalobcu na informácie, ktoré v sebe zahŕňa aj právo na údaje z individuálnej účtovnej závierky, ktorá sa následne schvaľuje. Súd preto vyhovel žalobe žalobcu o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, ktorým bola schválená riadna účtovná závierka žalovaného za rok 2008. Vysporiadanie hospodárskeho výsledku za rok 2008 nadväzuje na schválenie účtovnej závierky za rok 2008, ktorá nebola schválená postupom, ktorý predpokladá zákon, a teda aj vysporiadanie hospodárskeho výsledku za rok 2008 je v rozpore so zákonom, pretože z tejto účtovnej závierky vychádza. Súd vyhovel žalobe žalobcu aj v súvislosti s určením neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, prijatého v rámci bodu 6 programu, ktorým riadne valné zhromaždenie žalovaného schválilo audítora na overenie riadnej individuálnej účtovnej závierky za rok 2009.

Súd z oznámenia o konaní valného zhromaždenia (č. l. 48) zistil, že v rozpore s ust. § 184 ods. 7 Obchodného zákonníka toto oznámenie neobsahuje upozornenie, že si akcionári môžu vyžiadať zaslanie kópie zoznamu osôb navrhovaných za členov orgánov spoločnosti na nimi uvedenú adresu, na vlastné náklady a nebezpečenstvo a je aj v rozpore s čl. VII ods. 7 stanov žalovaného vo vzťahu k väčšine materiálov, ktoré boli prerokované na riadnom valnom zhromaždení, nakoľko neobsahovalo informáciu o mieste a čase, kde by bolo možné do týchto materiálov nahliadnuť, pričom žalovaný tieto materiály akcionárom neposkytol ani na samotnom riadnom valnom zhromaždení. Podľa názoru súdu prvého stupňa, ak dôjde k pochybeniu pri zvolávaní, priebehu a prijímaní uznesení valného zhromaždenia o personálnom zložení orgánov spoločnosti, je toto konanie v rozpore so zákonom a stanovami, čím dochádza k obmedzovaniu práv akcionára podieľať sa na riadení spoločnosti - možnosti ovplyvňovať personálne zloženie spoločnosti. Uvedené bolo pochybením žalovaného, čím bolo porušené právo žalobcu podieľať sa na riadení a kontrole spoločností, ovplyvňovať personálne zloženie predstavenstva. Uvedené sa týka aj uznesení, ktorými boli zvolení členovia dozornej rady a členovia výboru pre audit. Na riadnom valnom zhromaždení boli schválené uznesenia, ktorými boli zvolení členovia predstavenstva, ktorým došlo k voľbe troch osôb za členov predstavenstva žalovaného, pričom tieto uznesenia neobsahujú ani bydliská, ani dátumy narodenia, ani rodné čísla osôb, zvolených za členov predstavenstva, ako ani deň vzniku funkcie členov predstavenstva týchto osôb, v dôsledku čoho podľa názoru súdu tieto uznesenia sú v rozpore s ust. § 2 ods. 1 písm. e/ a ust. § 5 ods. 2 zákona o obchodnom registri a na podklade zápisnice z rokovania riadneho valného zhromaždenia nie je možné v obchodnom registri vykonať zápis zmeny zapísaných údajov o členov predstavenstva žalovaného. Uvedené sa týka aj uznesenia, ktorým sa volia členovia dozornej rady.

Taktiež súd prvého stupňa mal za to, že valné zhromaždenie žalovaného hlasovalo o voľbe členov dozornej rady v rozpore s ust. § 200 ods. 2 ObZ, keď sa hlasovalo pri voľbe členov dozornej rady o

návrhoch jednotlivých osôb osobitne a nie súčasne, čím došlo k vzniku možnosti obmedzenia práva žalobcu ako minoritného akcionára zasahovať do personálneho zloženia dozornej rady, nakoľko zákon v ust. § 131 ods. 2 ObZ hovorí o právach, ktoré mohli byť uznesením obmedzené.

V zmysle ust. § 19a ods. 1 zákona o účtovníctve je povinnosťou účtovných jednotiek, ktoré emitovali cenné papiere a tie boli prijaté na obchodovanie na regulovanom trhu, zriadiť výbor pre audit. Zo stanov žalovaného nevyplýva zriadenie výboru pre audit, preto uznesenia, ktoré boli prijaté v rámci bodu 9 programu valného zhromaždenia, ktorými boli menovaní traja členovia výboru pre audit sú v rozpore aj s ust. § 19a ods. 1 a 2 zákona o účtovníctve.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, nakoľko bol žalobca neúspešný v nepatrnej časti, a v tejto časti zobral aj žalobu späť, súd mu preto priznal plnú náhradu trov konania.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Žiline ako súd odvolací rozsudkom zo dňa 08. 02. 2012 č. k. 13 Cob 248/2011-452 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, vyslovil prípustnosť dovolania a uložil povinnosť žalovanému zaplatiť trovy odvolacieho konania žalobcovi.

Krajský súd skonštatoval, že v konaní dostatočným spôsobom, či už listinnými dôkazmi alebo výpoveďami svedkov bolo preukázané, že žalobca protestoval proti všetkým predmetným prijatým uzneseniam, t. j. aj proti uzneseniu valného zhromaždenia (ďalej len VZ) žalovaného, prijatému v rámci bodu č. 6, bodu č. 9 programu VZ. Len chybou na strane žalovaného pri vyhotovovaní zápisnice z VZ neboli všetky protesty riadne zaznamenané, keďže poverená zapisovateľka nestihla zapisovať všetky protesty. Táto okolnosť však nemohla byť na ujmu žalobcu ako akcionára. Nemožno preto súhlasiť s názorom žalovaného, že protest zo strany žalobcu bol podaný iba pri tých uzneseniach, pri ktorých je protest žalobcu uvedený v zápisnici z VZ. Ďalej uviedol, že základom, pomocou ktorého akcionár uplatňuje svoj vplyv na spoločnosť, sú štyri oprávnenia akcionára, a to právo zúčastniť sa na valnom zhromaždení, hlasovať na ňom, požadovať na ňom informácie a vysvetlenia a uplatňovať návrhy. Akcionár nemá právo na akékoľvek informácie, vysvetlenia, ale iba na také, ktoré majú alebo môžu mať určitý vzťah k predmetu rokovania VZ, súvisia s ním a akcionár ich potrebuje na to, aby mal dostatok informácií, ktoré potrebuje pre prijímanie rozhodnutí na VZ.

Poukázal na to, že z kogentného ust. § 194 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že funkčné obdobie členov predstavenstva určujú Stanovy a táto doba nesmie presiahnuť päť rokov. čl. X bod 3/ Stanov žalovaného určil funkčné obdobie členov predstavenstva na dobu štyroch rokov, a preto táto bola určujúca. Krajský súd nesúhlasí s námietkou žalovaného, že okrem v Stanovách určenej doby štyroch rokov bolo potrebné vziať do úvahy, že v čase zvolania VZ žalovaného bol dodržaný maximálny zákonný limit piatich rokov pre funkčné obdobie členov predstavenstva žalovaného. Kogentná úprava, obsiahnutá v ust. § 194 ods. 1 Obchodného zákonníka, len určuje dobu ako maximálnu pre funkčné obdobie členov predstavenstva, avšak pokiaľ je v Stanovách určená doba, tak platí táto a z nej treba vychádzať. Stanovy žalovaného v čl. X bod 3/ určili funkčné obdobie členov predstavenstva na dobu štyroch rokov, t. j. že v tejto časti sú Stanovy platné a v súlade s ust. § 194 ods. 1 Obchodného zákonníka, pretože funkčné obdobie členov predstavenstva nepresahuje zákonom stanovené obdobie piatich rokov. Pokiaľ však v čl. X bod 3/ Stanov žalovaného bolo uvedené, že funkčné obdobie členov predstavenstva žalovaného sa končí až voľbou nových členov predstavenstva, tak táto časť za aplikácie ust. § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka v spojení s ust. § 41 Občianskeho zákonníka bola neplatná, keďže umožňuje funkčné obdobie dlhšie ako päť rokov, čo je v rozpore s ust. § 194 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktorý rozpor nesie so sebou dôsledok neplatnosti podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Túto časť Stanov žalovaného, obsiahnutú v čl. X bod 3/ bolo možné oddeliť od ostatnej časti, a preto neplatnosť sa vzťahovala len na dojednanie o skončení funkčného obdobia až voľbou nových členov predstavenstva. Pri tomto závere krajského súdu je potrebné zdôrazniť, že funkčné obdobie členov predstavenstva obligatórne určujú Stanovy. Zákon vymedzuje len hranice, resp. len hornú maximálnu hranicu tohto funkčného obdobia, a preto nemožno súhlasiť so žalovaným, že bolo potrebné pri členoch predstavenstva žalovaného aplikovať túto zákonom stanovenú hornú maximálnu hranicu, pokiaľ Stanovy

žalovaného obligatórne určili funkčné obdobie na štyri roky.

Ďalej uviedol, že žalovaný nepostupoval v súlade so svojimi Stanovami, keď v oznámení uviedol, že v zmysle ust. § 184 ods. 6 a 7 Obchodného zákonníka bude zoznam navrhnutých členov orgánov spoločnosti k nahliadnutiu na sekretariáte riaditeľky. Podľa čl. VII bod 7/ Stanov žalovaného nebol uvedený konkrétny čas, doba, kedy akcionári sú oprávnení svoje právo na nahliadnutie do uvedených dokumentov využiť. Len samotný odkaz na ust. § 184 ods. 6, 7 Obchodného zákonníka je nepostačujúci, keďže podľa znenia ust. § 184 ods. 6, 7 Obchodného zákonníka sa vyžaduje splnenie aktívneho poučenia alebo upozornenia o týchto právach akcionára. Takýmto postupom žalovaného, v rozpore s čl. VII bod 7/ Stanov a v rozpore s ust. § 184 ods. 6 a 7 Obchodného zákonníka, tak mohlo dôjsť k obmedzeniu práva žalobcu ako akcionára na riadne poskytnutie informácií a k porušeniu práva na uvedenie konkrétneho času, kedy môže nahliadnuť do dokumentov.

Uznesenia o odvolávaní a o voľbe členov predstavenstva neobsahovali zákonom požadované údaje, a to dátum narodenia, rodné číslo, bydlisko, spôsob konania, deň vzniku funkcie a deň skončenia funkcie, a preto boli v rozpore so zákonom č. 530/2003 Z. z. a pre tento rozpor so zákonom došlo aj k potencionalnej možnosti obmedzenia práv žalobcu ako akcionára, vyplývajúcej z toho, že absencia týchto údajov obmedzila právo žalobcovi na informácie o členoch predstavenstva, a tým aj právo podieľať sa na rozhodovaní o personálnom zložení spoločnosti.

Zo zápisnice z VZ žalovaného konaného dňa 17. 06. 2009 vyplynulo, že pri voľbe členov dozornej rady sa o návrhoch jednotlivých osôb hlasovalo osobitne a nie súčasne. Takýmto spôsobom došlo k obmedzeniu práv žalobcu ako akcionára zasahovať do personálneho zloženia dozornej rady.

Z rovnakých dôvodov, ako pri funkčnom období členov predstavenstva, aj pri funkčnom období členov dozornej rady v zmysle čl. XI bod 6/ Stanov žalovaného je funkčné obdobie štyri roky a druhá časť vety čl. XI bodu 6/ Stanov žalovaného, podľa ktorej má končiť funkčné obdobie členov dozornej rady až voľbou nových členov dozornej rady, je neplatná pre rozpor so zákonom podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 41 Občianskeho zákonníka a ust. § 200 ods. 2 prvá veta Obchodného zákonníka. Aj v danom prípade ide o funkčné obdobie členov dozornej rady, obligatórne určené Stanovami a zákon v ust. § 200 ods. 2 prvá veta Obchodného zákonníka, vymedzuje len maximálnu hornú hranicu, ktorá nesmie byť dlhšia ako päť rokov. Ak je ale Stanovami určená dĺžka funkčného obdobia členov dozornej rady, tak potom platí táto doba a nie je možné aplikovať zákonom stanovenú maximálnu hranicu. Dojednanie Stanov v čl. XI bodu 6/, pokiaľ formuláciou, že funkčné obdobie sa má skončiť až voľbou nových členov dozornej rady, spôsobilo možnosť prekročenia zákonného maximálneho limitu funkčného obdobia piatich rokov, tak na túto časť Stanov žalovaného pre rozpor so zákonom, a tým dôsledok neplatnosti nebolo možné prihliadať.

Vo vzťahu k uzneseniu VZ žalovaného, prijatého v rámci bodu č. 5 programu, ktorým VZ žalovaného schválilo riadnu individuálnu účtovnú závierku žalovaného za rok 2008 a vysporiadanie hospodárskeho výsledku za rok 2008 a uzneseniam prijatým v rámci bodu č. 6 a č. 9 programu, ktorým VZ žalovaného schválilo audítora na overenie riadnej individuálnej účtovnej závierky žalovaného za rok 2009 a ktorým VZ žalovaného menovalo do funkcie člena výboru pre audit žalovaného Ing. Františka Mancu, Ing. Zuzanu Schniererovú, Petra Schnierera, krajský súd sa stotožnil so závermi okresného súdu a v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu.

Podľa ust. § 238 ods. 3 O. s. p. krajský súd ako súd odvolací v rámci potvrdzujúceho výroku pripustil dovolanie, a to na otázku riešenú v predmetnom súdnom konaní, ktorá sa týkala posúdenia čl. X bodu 3/ Stanov žalovaného v nadväznosti na ust. § 194 ods. 1 Obchodného zákonníka. Krajský súd vyslovil názor, že pokiaľ funkčné obdobie členov predstavenstva obligatórne určujú Stanovy a v danom prípade čl. X bod 3/ Stanov žalovaného určil dĺžku funkčného obdobia členov predstavenstva na štyri roky, tak platí táto doba určená Stanovami a nie zákonná „doba“ maximálneho trvania funkčného obdobia vyjadrená v ust. § 194 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktorá nesmie presiahnuť päť rokov. Zákon v ust. § 194 ods. 1 Obchodného zákonníka len vymedzuje maximálnu hranicu, resp. maximálny zákonný limit piatich rokov, ktorý nemôže byť presiahnutý a do ktorého je možné v Stanovách určiť dĺžku funkčného

obdobia členov predstavenstva. Ust. § 194 ods. 1 Obchodného zákonníka potvrdzuje, akú náležitosť musia obsahovať Stanovy, a to dĺžku funkčného obdobia členov predstavenstva. Obligatórne čl. X bod 3/ Stanov žalovaného určil dĺžku funkčného obdobia členov predstavenstva na štyri roky. Pri takejto úprave Stanov v dĺžke funkčného obdobia členov predstavenstva, ktorá je v súlade aj so zákonnou úpravou vyplývajúcou z ust. § 194 ods. 1 Obchodného zákonníka, pretože nepresahuje zákonný maximálny limit piatich rokov, bola preto rozhodná doba funkčného obdobia v trvaní štyroch rokov. Ak v rámci prijatých Stanov spoločnosti je určená konkrétna doba funkčného obdobia členov predstavenstva, ako to bolo v danom prípade v trvaní štyroch rokov, tak potom platí táto doba a z tejto treba vychádzať. Za tejto situácie potom nie je možné sa dožadovať dĺžky trvania funkčného obdobia členov predstavenstva v dobe piatich rokov len cez zákonnú úpravu, vyplývajúcu z ust. § 194 ods. 1 Obchodného zákonníka, pretože funkčné obdobie členov predstavenstva obligatórne určujú Stanovy a zákon vymedzuje len hranice. Krajský súd v danej sporovej veci zaujal názor, že v zmysle čl. X bodu 3/ Stanov žalovaného pre funkčné obdobie členov predstavenstva bola platným spôsobom dohodnutá doba štyroch rokov, pre ktorú skutočnosť takejto dohody nemohla nastúpiť zákonná úprava funkčného obdobia piatich rokov ako maximálnej hranice podľa ust. § 194 ods. 1 Obchodného zákonníka. Rovnaká právna situácia bola aj pri členoch dozornej rady, a to znenia čl. XI bod 6/ Stanov žalovaného a ust. § 200 ods. 2 Obchodného zákonníka.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1, § 151 ods. 1, 8 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, ktorému odvolací súd priznal dôvodné trovy odvolacieho konania vo výške 77,29 Eur.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, ktorý prípustnosť dovolania dôvodil poukazom na ust. § 238 ods. 3 O. s. p. a z dôvodov podľa ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté rozhodnutia súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu a vrátil vec na ďalšie konanie súdu prvého stupňa.

Nesprávnosť právneho posúdenia prvostupňového, ako aj odvolacieho súdu vidí žalovaný predovšetkým v tom, že súd pri rozhodovaní neprihliadol na skutočnosť, že v čase konania valného zhromaždenia ešte neuplynula zákonom určená maximálna 5 ročná lehota funkčného obdobia členov predstavenstva žalovaného, z hľadiska platnosti prejudiciálne neposúdil reálny výkon funkcie, ale iba konkrétne znenie stanov a hlavne len určitej časti z celého znenia stanov, čo sa týka funkčného obdobia. Ustanovenie § 194 ods. 1 ObZ je síce ustanovením kogentným, teda sa od neho nemožno odchyliť, avšak ponecháva na jednotlivé akciové spoločnosti možnosť ustanovenia si vo svojich stanovách dĺžku funkčného obdobia členov predstavenstva. Táto možnosť je však ohraničená hornou hranicou dĺžky funkčného obdobia členov predstavenstva. V danom prípade zákonná úprava nebola porušená, keď v záujme predídania situácie, že by spoločnosť nemala orgány, zakotvila do svojich stanov preklenovacie obdobie, a to: „Funkčné obdobie končí až voľbou nových členov predstavenstva“. Ďalej v dovolaní uviedol, že pokiaľ si žalovaný vo svojich stanovách zakotvil ustanovenie, ktoré je v rozpore so zákonom, mala by pre dĺžku trvania funkčného obdobia členov predstavenstva platiť zákonná úprava. Žalovaný má za to, že ak sa posudzuje funkčné obdobie, je potrebné posúdiť jednoliato celé ustanovenie čl. X bod 3 a v takom prípade by malo byť neplatné celé ustanovenie čl. X bod 3 a nie len jeho časť. V prípade, že niektoré ustanovenie stanov je neplatné, je potrebné potom vychádzať zo zákonnej úpravy - § 194 ods. 1 ObZ., z čoho následne vyplýva, že valné zhromaždenie bolo zvolané osobami, ktoré boli na to oprávnené zo zákona. Analogicky sa tento názor žalovaného, čo do dĺžky funkčného obdobia členov predstavenstva, vzťahuje aj na dĺžku funkčného obdobia členov dozornej rady žalovaného, ktorí sa zúčastnili na valnom zhromaždení, a teda na posudzovanie konkrétneho znenia v tomto smere čl. XI bod 6 s ustanovením § 200 ods. 2 ObZ. V dôsledku tohto názoru má žalovaný za to, že vyjadrenie dozornej rady zo dňa 09. 06. 2009 k údajom z účtovnej závierky a k auditu účtovnej závierky je relevantné, nakoľko bolo vykonané dozornou radou. Výbor pre audit sa zriaďoval až na valnom zhromaždení v roku 2009, a teda na činnosť na ďalšie obdobie. Namietol, že ani prvostupňový ani odvolací súd pri rozhodovaní o neplatnosti uznesení valného zhromaždenia žalovaného nevzali do úvahy reálny výkon funkcie predstavenstva spoločnosti žalovaného a dôsledky vyslovenia neplatnosti uznesení valného zhromaždenia na spoločnosť žalovaného, iba prísne formálne posudzovali platnosť, resp. neplatnosť uznesení valného zhromaždenia v zmysle znenia Stanov žalovaného, ktoré odôvodnili iba potenciálnym

ohrozením práv žalobcu ako akcionára. Žalovaný má za to, že práve neustanovením orgánov spoločnosti by došlo k obmedzeniu a poškodeniu práv akcionára, pretože pokiaľ spoločnosť nemá zvolených členov štatutárneho orgánu, nemá za ňu kto konať a všetky úkony, ktoré tento štatutárny orgán za spoločnosť vykonal, sú teda neplatné.

V ďalšom v dovolaní žalovaný namieta nesprávne právne posúdenie veci vo vzťahu ku kumulatívne splneniu dvoch hmotno-právnych podmienok, a to zistenie rozporu so zákonom alebo stanovami a druhou nevyhnutnou podmienkou, že porušenie zákona, spoločenskej zmluvy, resp. Stanov žalovaného mohlo obmedziť práva žalobcu ako akcionára.

Žalobca navrhol dovolanie žalovaného zamietnuť z dôvodu, že nie sú dané dôvody dovolania a že neboli zistené vady konania, pre ktoré by bolo potrebné rozsudok odvolacieho a rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť. Poukázal na to, že rozsah preskúmania rozsudku dovolacím súdom sa môže týkať výlučne otázky zásadného právneho významu a dovolací súd bude oprávnený preskúmať napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu výlučne z hľadiska predmetnej otázky. Vo vyjadrení uviedol, že pri prejudiciálnom skúmaní platnosti (absolútnej neplatnosti) stanov akciovej spoločnosti, súdy skúmajú rozpor jednotlivých ustanovení stanov s kogentnými ustanoveniami ObZ alebo iných zákonov a neskúmajú, ako sa podľa týchto ustanovení stanov postupuje v konkrétnom (individuálnom) prípade. Ak určitý právny úkon (t. j. stanov akciovej spoločnosti alebo jej časť) je absolútne neplatný pre rozpor so zákonom, tak je irelevantné, ako konkrétne osoby v individuálnych prípadoch postupujú podľa absolútne neplatného právneho úkonu alebo jeho časti. Ďalej uviedol, že každé jedno z uznesení bolo určené za neplatné nielen z dôvodu priamo determinovaného posúdením otázky zásadného právneho významu, ale aj z mnohých ďalších dôvodov, vzťahujúcich sa na všetky uznesenia alebo len na niektoré uznesenie, čo znamená, že ak by aj Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd odlišným spôsobom právne posúdil otázku zásadného právneho významu, toto odlišné právne posúdenie by nemalo žiadny vplyv na samotné výroky rozsudku. Žalobca nesúhlasil s odkladom vykonateľnosti rozhodnutia, nakoľko je toho názoru, že neexistujú žiadne skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť pravdepodobnosť úspešnosti dovolania žalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie v zmysle dôvodov, týkajúcich sa otázky zásadného právneho významu, uvedených v dovolaní, preskúmal aj konanie, ktoré tomuto predchádzalo a dospel k záveru, že dovolanie v tejto časti nie je dôvodné.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimčnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu len v prípadoch, v ktorých to pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1, § 237 O. s. p. a nasl.). Pokiaľ odvolací súd rozhodol rozsudkom, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, je dovolanie proti nemu prípustné, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O. s. p.) tak, ako je to v danom prípade.

Rozhodnutie odvolacieho súdu po právnej stránke zásadného významu je také rozhodnutie, ktoré rieši doposiaľ nenastolenú alebo v iných súvislostiach prezentovanú a právne riešenú otázku takým spôsobom, ktorý je významný z hľadiska rozhodovacej činnosti súdov vôbec, t. j. má všeobecný dopad na prípady podobnej povahy. Z tohto hľadiska má rozhodnutie odvolacieho súdu zásadný význam spravidla vtedy, ak rieši takú právnu otázku, ktorá judikatúrou vyšších súdov nebola riešená, alebo výklad ktorej v judikatúre týchto súdov nie je ustálený, alebo ak odvolací súd posúdil určitú právnu otázku inak, než je riešená v konštantnej judikatúre vyšších súdov a rozhodnutie odvolacieho súdu predstavuje v tomto smere odlišné riešenie tejto právnej otázky. Takto vymedzenej právnej otázke musí zodpovedať aj dovolací dôvod, uvedený v § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Z uvedeného vyplýva, že je potrebné sa zaoberať dovolaním len z hľadiska vymedzeného dovolacieho dôvodu odvolacím súdom.

Odvolací súd v rámci potvrdzujúceho výroku pripustil dovolanie, a to na otázku riešenú v predmetnom súdnom konaní, ktorá sa týkala posúdenia čl. X bodu 3/ Stanov žalovaného v nadväznosti na ust. § 194 ods. 1 Obchodného zákonníka. Krajský súd vyslovil názor, že pokiaľ funkčné obdobie členov predstavenstva obligatórne určujú Stanovy a v danom prípade čl. X bod 3/ Stanov žalovaného určil dĺžku funkčného obdobia členov predstavenstva na štyri roky, tak platí táto doba určená Stanovami a nie zákonná „doba“ maximálneho trvania funkčného obdobia vyjadrená v ust. § 194 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktorá nesmie presiahnuť päť rokov. Ak v rámci prijatých Stanov spoločnosti je určená konkrétna doba funkčného obdobia členov predstavenstva, ako to bolo v danom prípade v trvaní štyroch rokov, tak potom platí táto doba a z tejto treba vychádzať. Za tejto situácie potom nie je možné sa dožadovať dĺžky trvania funkčného obdobia členov predstavenstva v dobe piatich rokov len cez zákonnú úpravu vyplývajúcu z ust. § 194 ods. 1 Obchodného zákonníka, pretože funkčné obdobie členov predstavenstva obligatórne určujú Stanovy a zákon vymedzuje len hranice. Rovnaká právna situácia bola aj pri členoch dozornej rady, a to znenie čl. XI bod 6/ Stanov žalovaného a ust. § 200 ods. 2 Obchodného zákonníka.

Súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku v časti funkčného obdobia členov predstavenstva a dozornej rady vyslovil názor, že tretia veta ust. čl. X bod 3/ stanov žalovaného, podľa ktorej sa funkčné obdobie členov predstavenstva končí až voľbou nových členov predstavenstva, je neplatná pre rozpor s ust. § 194 ods. 1 Obchodného zákonníka podľa § 39 Občianskeho zákonníka. To podľa súdu prvého stupňa znamená, že je potrebné funkčné obdobie členov predstavenstva žalovaného určiť výlučne podľa druhej vety čl. X bod 3/ stanov žalovaného, ktorá v súlade s kogentným ust. § 194 ods. 1 Obchodného zákonníka určuje, že funkčné obdobie členov predstavenstva žalovaného je štyri roky, a teda funkcia členov predstavenstva žalovaného zanikla 26. 04. 2009. Súd mal za to, že časť stanov, upravená v čl. XI. bod 6/ posledná veta, ktorá určila ukončenie funkčného obdobia členov dozornej rady voľbou nových členov dozornej rady, je v rozpore s kogentnou úpravou § 200 ods. 2 prvá veta ObZ, pretože umožňuje, že sa predĺži funkčné obdobie aj na dobu dlhšiu ako päť rokov, pokiaľ nedôjde k zvoleniu nového člena predstavenstva (správne malo byť nového člena dozornej rady). Časť stanov, ktorá umožnila funkčné obdobie dlhšie ako päť rokov - až do voľby nových členov dozornej rady, je v rozpore so zákonom a je neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Z tohto dôvodu potom platí len čiastočné znenie stanov v čl. XI. bod 6/, a to, že funkčné obdobie členov dozornej rady je štyri roky.

Odvolací súd v odôvodnení rozsudku v časti funkčného obdobia členov predstavenstva a členov dozornej rady vyslovil názor, že Stanovy žalovaného v čl. X bod 3/ určili funkčné obdobie členov predstavenstva na dobu štyroch rokov, t.j. že v tejto časti sú Stanovy platné a v súlade s ust. § 194 ods. 1 Obchodného zákonníka, pretože funkčné obdobie členov predstavenstva nepresahuje zákonom stanovené obdobie piatich rokov. Pokiaľ však v čl. X bod 3/ Stanov žalovaného bolo uvedené, že funkčné obdobie členov predstavenstva žalovaného sa končí až voľbou nových členov predstavenstva, tak táto časť za aplikácie ust. § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka v spojení s ust. § 41 Občianskeho zákonníka bola neplatná, keďže umožňuje funkčné obdobie dlhšie ako päť rokov, čo je v rozpore s ust. § 194 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktorý rozpor nesie so sebou dôsledok neplatnosti podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Túto časť stanov žalovaného, obsiahnutú v čl. X bod 3/ bolo možné oddeliť od ostatnej časti, a preto neplatnosť sa vzťahovala len na dojednanie o skončení funkčného obdobia až voľbou nových členov predstavenstva. Zákon vymedzuje len hranice, resp. len hornú maximálnu hranicu tohto funkčného obdobia, a preto nemožno súhlasiť so žalovaným, že bolo potrebné pri členoch predstavenstva žalovaného aplikovať túto zákonom stanovenú hornú maximálnu hranicu, pokiaľ Stanovy žalovaného obligatórne určili funkčné obdobie na štyri roky. Z rovnakých dôvodov, ako pri funkčnom období členov predstavenstva, aj pri funkčnom období členov dozornej rady v zmysle čl. XI bod 6/ Stanov žalovaného je funkčné obdobie štyri roky a druhá časť vety čl. XI bodu 6/ Stanov žalovaného, podľa ktorej má končiť funkčné obdobie členov dozornej rady až voľbou nových členov dozornej rady, je neplatná pre rozpor so zákonom podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 41 Občianskeho zákonníka a ust. § 200 ods. 2 prvá veta Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého členovia dozornej rady sa volia na dobu určenú stanovami, ktorá však nesmie byť dlhšia ako päť rokov. Aj v danom prípade ide o funkčné obdobie členov dozornej rady, obligatórne určené Stanovami a zákon v ust. § 200 ods. 2 prvá veta Obchodného zákonníka, vymedzuje len maximálnu hornú hranicu, ktorá

nesmie byť dlhšia ako päť rokov. Ak je ale Stanovami určená dĺžka funkčného obdobia členov dozornej rady, tak potom platí táto doba a nie je možné aplikovať zákonom stanovenú maximálnu hranicu. Dojednanie Stanov v čl. XI bodu 6/, pokiaľ formuláciou, že funkčné obdobie sa má skončiť až voľbou nových členov dozornej rady, spôsobilo možnosť prekročenia zákonného maximálneho limitu funkčného obdobia piatich rokov, tak na túto časť Stanov žalovaného pre rozpor so zákonom, a tým dôsledok neplatnosti nebolo možné prihliadať.

Podľa čl. X bod 3/ Stanov členov predstavenstva volí a odvoláva valné zhromaždenie. Funkčné obdobie členov predstavenstva je štyri roky, s výnimkou podľa bodov 4 a 5 tohto článku. Funkčné obdobie končí až voľbou nových členov predstavenstva.

Podľa ust. § 194 ods. 1 Obchodného zákonníka členov predstavenstva volí a odvoláva valné zhromaždenie z akcionárov alebo iných osôb na dobu určenú v stanovách, ktorá nesmie presiahnuť päť rokov. Stanovy môžu určiť, že členov predstavenstva volí a odvoláva dozorná rada spôsobom v nich uvedeným.

Podľa čl. XI bod 6/ tretia veta funkčné obdobie členov dozornej rady je štyri roky, končí však až voľbou nových členov dozornej rady.

Podľa ust. § 200 ods. 2 veta prvá Obchodného zákonníka členovia dozornej rady sa volia na dobu určenú stanovami, ktorá však nesmie byť dlhšia ako päť rokov.

Záväznosť ustanovení Obchodného zákonníka je založená na rešpektovaní autonómie vôle strán. Kogentné právne normy umožňujú spôsob usporiadania vzťahov, ktoré sa môžu dohodami strán meniť alebo priamo vylúčiť za účelom dosiahnutia vzájomnej rovnováhy vzťahov subjektov, vstupujúcich do obchodnoprávných vzťahov. Zákonná úprava voľby členov predstavenstva a členov dozornej rady je úprava kogentná, ponechávajúca priestor na úpravu vzťahov členom spoločnosti (akcionárom prostredníctvom valného zhromaždenia) tak, aby úprava týchto vzťahov vyhovovala bežnému bezproblémovému riadnemu fungovaniu spoločnosti a neobmedzovala a neprímeraným spôsobom nezasahovala do práv a povinností akcionára a spoločnosti. Takto je potrebné aj chápať vôľu spoločnosti, vyjadrenú úpravou vzťahov v stanovách spoločnosti. Zákonné obmedzenie doby určenej pre výkon funkcie člena predstavenstva a člena dozornej rady je v zmysle citovaných ustanovení § 194 ods. 1 a § 200 ods. 2 Obch. zák. vyjadrené tým, že doba výkonu funkcie môže byť maximálne päť rokov („nesmie presiahnuť päť rokov“). Akákoľvek úprava tejto doby, výslovne neprekračujúca dobu päť rokov, nie je v rozpore so zákonom. Celkom zreteľná a neumožňujúca iný výklad je doba voľby člena predstavenstva a člena dozornej rady, určená v stanovách spoločnosti žalovaného na dobu štyroch rokov („funkcia členov predstavenstva je štyri roky, s výnimkou podľa bodov 4 a 5 tohto článku“). Sporným zostala tretia veta čl. X bod 3/ a čl. XI bod 6/ stanov žalovaného, ktorá znie: “Funkčné obdobie končí až voľbou nových členov predstavenstva (dozornej rady).“ Toto ustanovenie stanov žalovaného podľa názoru dovolacieho súdu nie je v rozpore so zákonom. Obligatórne je stanovami spoločnosti žalovaného v súlade s ust. § 194 ods. 1 a § 200 ods. 2 Obch. zák. určená doba výkonu funkcie člena predstavenstva a člena dozornej rady na obdobie štyroch rokov. Takto vymedzená doba nepripúšťa iný výklad a je platná, nakoľko neodporuje kogentnému ustanoveniu zákona (§§ 194 ods. 1, 200 ods. 2 Obch. zák.), t.j. neprekračuje maximálny zákonom stanovený limit piatich rokov. V takto v stanovách určenej dobe výkonu funkcie je potrebné vykladať aj v stanovách špecificky určené iné právne skutočnosti, uvedené v čl. X bod 3/ tretia veta, bod 4/, 5/ a čl. XI bod 6/ tretia veta, týkajúce sa ukončenia funkčného obdobia voľbou nových členov predstavenstva, kooptovania náhradných členov predstavenstva, ktorého počet neklesol pod polovicu, odstúpenia z funkcie člena predstavenstva a ukončenia funkčného obdobia voľbou nových členov dozornej rady, nakoľko ide o výnimky, upravené priamo stanovami žalovaného z presne určenej doby funkčného obdobia členov predstavenstva a dozornej rady. Aj v týchto prípadoch platí obligatórne v stanovách spoločnosti určená maximálna dĺžka funkčného obdobia štyri roky s tým, že pokiaľ právna skutočnosť, upravená v bodoch 3 tretia veta, 4, 5, čl. X a čl. XI bod 6 tretia veta nastane skôr, ako uplynie stanovami určené funkčné obdobie, nastávajú účinky pred uplynutím stanovami určeného funkčného obdobia. V daných ustanoveniach (bodoch stanov žalovaného) je len presne špecifikovaná právna udalosť, za splnenia ktorej končí

funkčné obdobie členov predstavenstva alebo dozornej rady skôr, avšak len do doby určenej stanovami záväzne na dobu štyroch rokov, t.j. pred uplynutím záväzne určenej doby stanovami. S týmito špecifickými udalosťami stanovy žalovaného spájajú zánik funkcie člena predstavenstva alebo dozornej rady len s ohľadom na v stanovách všeobecne určenú dobu štyroch rokov.

Vzhľadom na uvedené dôvody, dovolací súd postupoval podľa § 243b ods. 1 O. s. p., podľa ktorého dovolací súd dovolanie zamietne, ak nie sú dané dôvody dovolania a nezistil ani vady konania, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť.

O trovách dovolacieho konania rozhodol v zmysle ust. § 243i ods. 2, § 243c v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že v konaní úspešnému žalovanému priznal náhradu trov dovolacieho konania za 2 úkony právnej pomoci, prevzatie a príprava a vyjadrenie k dovolaniu žalobcu zo dňa 05. 04. 2012 vo výške 2 x 58,69 Eur, 2 x režijný paušál 7,63 Eur a 20% DPH, spolu 159,16 Eur v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a/, § 14 ods. 1 písm. a/, b/, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 zák. č. 655/2004 Z. z. v znení neskorších zmien.

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.